

Ročník 1980

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 3

Vydána dne 15. února 1980

Cena

OBSAH:

11. Nařízení vlády Československé socialistické republiky o výjimečném poskytování důchodu některým pracovním důchodcům (úplné znění nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 135/1975 Sb., jak vyplývá z pozdějších změn a doplňků)
12. Nařízení vlády Československé socialistické republiky, kterým se mění a doplňuje nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 136/1975 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení
13. Vyhláška federálního ministerstva financí o vydání pamětních stříbrných stokorun k 650. výročí narození Petra Parléře
14. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Dlouhodobé obchodní dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Mosambické lidové republiky
15. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě o opatřeních k zákazu a zamezení nedovoleného dovozu, vyvozu a převodu vlastnictví kulturních statků

Oznámení o vydání obecně závazných právních předpisů

11

PŘEDSEDA VLÁDY ČESKOSLOVENSKÉ SOCIALISTICKÉ REPUBLIKY

vyhlašuje

úplné znění nařízení vlády Československé socialistické republiky ze dne 4. prosince 1975 č. 135 Sb., o výjimečném poskytování důchodu některým pracujícím důchodcům, jak vyplývá ze změn a doplnění provedených nařízením vlády Československé socialistické republiky ze dne 15. června 1978 č. 71 Sb. a nařízením vlády Československé socialistické republiky ze dne 14. prosince 1979 č. 163 Sb.

NAŘÍZENÍ VLÁDY

Československé socialistické republiky o výjimečném poskytování důchodu některým pracujícím důchodcům

Vláda Československé socialistické republiky nařizuje podle § 169 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení (dále jen „zákon“):

§ 2

[1] Pracujícím, který je zaměstnán³⁾ po vzniku nároku na starobní důchod z důchodového zabezpečení (pojištění), se poskytuje starobní důchod a) v nezměněné výši, je-li zaměstnán

Nároky na starobní a vdovský důchod při trvalém zaměstnání

§ 1

[1] Pracujícím, který je zaměstnán po vzniku nároku na starobní důchod z důchodového zabezpečení (pojištění), se poskytuje starobní důchod v nezměněné výši, jestliže jeho hrubý výdělek nepřesáhne více než 800 Kčs měsíčně.

[2] Poživatelce vdovského důchodu z důchodového zabezpečení (pojištění), které je současně vyplácen starobní důchod nebo která dovršila věk 57 let a vdovský důchod pobírá samostatně nebo v součahu s jakýmkoliv jiným důchodem z důchodového zabezpečení (pojištění), se vdovský důchod při zaměstnání nekrátí, jestliže její hrubý výdělek nepřesáhne více než 800 Kčs měsíčně.

[3] Hrubým výdělkem podle odstavců 1 a 2 se rozumí výdělek,¹⁾ z něhož se zjišťuje průměrný měsíční výdělek,²⁾ avšak bez příspěvku placeného jednotným zemědělským družstvem na částečnou úhradu nákladů sociálního zabezpečení.

1. ve výrobě průmyslové, stavební, zemědělské nebo lesnické, včetně zakázkových prací, oprav a údržby;
2. při činnosti dopravní, spojové, geologické, ve vnitřním obchodě nebo v materiálně technickém zásobování;
3. v dělnických povoláních nebo jako provozní a obsluhující pracovník v komunálních službách nebo při zajišťování služeb na úseku kulturně výchovné činnosti;
4. v dělnických povoláních nebo jako provozní a obsluhující pracovník v provozech zajišťujících hromadné stravování osob;
5. v dělnických povoláních ve zdravotnických organizacích, jako zdravotnický pracovník v jeslích a mikrojeslích, jako střední, nižší nebo pomocný zdravotnický pracovník v nepřetržitých anebo třisměnných provozech ve zdravotnických organizacích a v zařízeních sociální péče, při výkonu prací v pečovatelské službě, jako vychovatel v zařízeních sociální péče pro mládež;

¹⁾ § 14 vyhlášky č. 128/1975 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů.

²⁾ § 14 zákona č. 121/1975 Sb.

³⁾ Jde o činnost v odvětvích národního hospodářství vymezených vyhláškou č. 113/1972 Sb., o zavedení a využívání jednotné klasifikace odvětví národního hospodářství, vydanou na základě zákona č. 21/1971 Sb., o jednotné soustavě sociálně ekonomických informací.

Vymezení pojmů „dělnická povolání“ a „provozní a obsluhující pracovníci“ bylo provedeno Federálním statistickým úřadem podle vyhlášky č. 129/1971 Sb., o zavedení a využívání jednotné klasifikace zaměstnání a jednotné klasifikace studijních a učebních oborů.

6. při topičských, údržbářských nebo úklidových pracích anebo při práci člena závodní stráže, vrátného a hlídače;

b) až do výše 1100 Kčs měsíčně, je-li zaměstnán

1. ve zdravotnictví, v zařízeních sociální péče, v komunálních službách a v provozech zajišťujících hromadné stravování osob při výkonu jiných prací než jsou uvedeny pod písm. a) č. 3 až 5;
2. při nákupu zemědělských výrobků, v bytovém hospodářství, v ubytovacích službách a ve službách cestovního ruchu.

[2] Poživatelce vdovského důchodu z důchodového zabezpečení (pojištění), které je současně vyplácen starobní důchod nebo která dovršila věk 57 let a vdovský důchod pobírá samostatně nebo v souběhu s jakýmkoliv jiným důchodem z důchodového zabezpečení (pojištění), se vdovský důchod při zaměstnání poskytuje za podmínek stanovených v odstavci 1.

[3] Ustanovení odstavců 1 a 2 se nevztahují na pracovníci, kteří konají práce administrativní, a s výjimkou prací uvedených v odstavci 1 písm. a) č. 4 a 6 též práce v řídicích orgánech.

§ 3

Pracujícím, který byl po vzniku nároku na starobní důchod dále nepřetržitě zaměstnán, nepobíral starobní důchod ani jeho část a splňuje podmínky pro výplatu tohoto důchodu při zaměstnání podle § 1 nebo § 2, se zjišťuje průměrný měsíční výdělek pro vyměření starobního důchodu z úhrnu hrubých výdělků za posledních 10 (5) kalendářních roků před rokem, do něhož spadá den, od něhož se přiznává starobní důchod, pokud je tento výpočet pro něj výhodnější než výpočet podle § 14 odst. 2 zákona. Ustanovení § 14 odst. 3 poslední věta a odst. 4 a 5 zákona platí i tu.

§ 4

[1] Pracujícím, který je zaměstnán po vzniku nároku na starobní důchod z důchodového zabezpečení, se poskytuje tento důchod ve výši jedné poloviny, pokud není pro něj výhodnější úprava podle § 1 nebo § 2, jestliže jeho hrubý výdělek po vzniku nároku na starobní důchod podstatně poklesl; přitom je podmínkou, že podstatný pokles výdětku byl způsoben zkrácením pracovního úvazku nebo změnou zaměstnání.

[2] Za podstatný pokles výdětku pracujícího se považuje, jestliže měsíční hrubý výdělek pracujícího je alespoň o třetinu nižší než průměrný měsíční výdělek, z něhož se vypočítává starobní důchod, avšak neomezený podle § 14 odst. 4 zákona.

[3] Polovina starobního důchodu se vypočítává ze starobního důchodu té výše, v níž by náležel ke dni, od něhož se přiznává polovina tohoto důchodu. Průměrný měsíční výdělek pracujícího se

zjišťuje z hrubých výdělků dosažených před rokem, v němž mu vznikl nárok na starobní důchod; byl-li pracujícím po vzniku nároku na starobní důchod nepřetržitě zaměstnán a nepobíral starobní důchod ani jeho část, zjišťuje se průměrný měsíční výdělek z hrubých výdělků dosažených před rokem, v němž nastal podstatný pokles výdětku po vzniku nároku na důchod, jestliže to je pro pracujícího výhodnější.

Nároky na důchod při krátkodobém zaměstnání

§ 5

[1] Poživatelům starobního, vdovského a sirotčího důchodu z důchodového zabezpečení (pojištění), kterým by se důchod nevyplácel anebo by se krátil při zaměstnání, se poskytuje důchod v nezměněné výši, jestliže je důchodce krátkodobě zaměstnán po dobu sjednanou nejvýše na 180 pracovních dnů, pokud důchodce skutečně neodpracoval v takto sjednaném krátkodobém zaměstnání v kalendářním roce více než uvedený počet pracovních dnů. Do počtu odpracovaných dnů se započítávají i dny, za které důchodci náleželo nemocenské, náhrada mzdy, u důchodců odměňovaných měsíční mzdou též svátky, i když jim náhrada mzdy za tyto dny nenáleží. Dny, za které náležela náhrada mzdy za nevyčerpanou dovolenou, se do počtu odpracovaných dnů nezapočítávají.

[2] Důchodcem uvedeným v předchozím odstavci se poskytuje důchod v nezměněné výši také tehdy, jestliže jsou zaměstnání s pracovním úvazkem takového rozsahu, že v kalendářním roce nepřesáhne 1200 pracovních hodin.

[3] Konal-li důchodce v témže kalendářním roce jak práce uvedené v odstavci 1, tak práce uvedené v odstavci 2, hodnotí se každý den, ve kterém konal práce uvedené v odstavci 2, jako jeden pracovní den; celková doba trvání všech prací nesmí činit v kalendářním roce více než 180 pracovních dnů.

[4] V případě zvýšené potřeby pracovních sil při mimořádných událostech může být nejvyšší časový rozsah prací stanovený v předchozích odstavcích překročen. O rozsahu takového překročení a o tom, pro které práce se povoluje, rozhodne v případě jednotlivých mimořádných událostí pro organizace řízené federálními ústředními orgány vláda Československé socialistické republiky, pro organizace řízené ústředními orgány republik a národními výbory vláda České socialistické republiky a vláda Slovenské socialistické republiky.

Nároky na důchod při pracích podle dohody o pracovní činnosti nebo při poskytování služeb nebo oprav na základě povolení národního výboru

§ 6

[1] Poživatelům starobního důchodu a poživatelkám vdovského důchodu, kteří konají práce

podle dohody o pracovní činnosti,⁴⁾ se poskytují tyto důchody jen za podmínek a ve výši stanovených v § 1, 2 a 5. Ustanovení § 5 o výplatě sirotčího důchodu v nezměněné výši platí obdobně. Nebyli-li v dohodě o pracovní činnosti, uzavřené pro výkon práce podle § 5, dohodnut počet pracovních dnů (§ 5 odst. 1) nebo počet pracovních hodin (§ 5 odst. 2), počítá se jeden kalendářní týden doby, na kterou byla dohoda o pracovní činnosti uzavřena, za pět pracovních dnů.

(2) Poživateli starobního důchodu a požiteli vdovského důchodu, kteří poskytují služby nebo opravy na základě povolení národního výboru,⁵⁾ se poskytují tyto důchody jen za podmínek a ve výši stanovených v § 1 a 2.

Společná ustanovení

§ 7

Podle tohoto nařízení se pracující rozumí pracovník v pracovním poměru, člen výrobního družstva, člen jednotného zemědělského družstva, voják z povolání, příslušník Sboru národní bezpečnosti a příslušník sboru nápravné výchovy a pracující uvedený v § 3 písm. c) zákona;⁶⁾ zaměstnáním se tím rozumí zaměstnání v pracovním poměru, pracovní činnost v poměru člena výrobního družstva a člena jednotného zemědělského družstva, služba v ozbrojených silách a jiné činnosti uvedené v § 9 odst. 2 písm. a) zákona.⁷⁾

§ 8

(1) Za dobu zaměstnání (prací uvedených v § 6), po kterou se poskytuje starobní důchod nebo jeho část, se nárok na tento důchod nezvyšuje.

(2) Pracující si může zvolit místo výplaty důchodu zvyšování nároku na důchod. Provedená volba nemůže být změněna před uplynutím tří měsíců; jde-li však o případy uvedené v § 5, může důchodce kdykoliv požádat, aby mu byl místo výplaty důchodu zvyšován nárok na starobní důchod. Doba zaměstnání (prací uvedených v § 6) se hodnotí pro zvýšení nároku na důchod ve všech těchto případech podle obecných předpisů ode dne následujícího po uplynutí období, za které byla již vyplacena měsíční splátka důchodu.

§ 9

Po dobu, po kterou náleží podle § 1 až 5 sta-

robní důchod nebo jeho část při zaměstnání, se důchod vyplácí, i když v této době náleží důchodci nemocenské.

§ 10

Organizace je povinna uvést v hlášení orgánu sociálního zabezpečení okolnosti, z nichž je patrné, zda jde o práci, při níž je důchodce účasten výhod podle tohoto nařízení, popřípadě zda jde o práci uvedenou v § 6. Organizace odpovídá podle platných předpisů za škodu vzniklou neoprávněnou výplatou důchodu.⁸⁾

§ 11

(1) Pracující požitelé starobních důchodů, kteří jsou zaměstnání ve výrobě, službách a dalšími pracemi uvedenými v § 2 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení a jimž po zvýšení podle částí osmé zákona se vyplácí starobní důchod v částce vyšší než 1100 Kčs měsíčně, jsou povinni do 31. ledna 1976 ohlásit trvání takového zaměstnání orgánu důchodového zabezpečení, který důchod vyplácí.

(2) Přesahuje-li v případech uvedených v odstavci 1 výše starobního důchodu po zvýšení částku 1100 Kčs měsíčně, upraví se vyplácený starobní důchod na tuto částku počínajíc splátkou důchodu splatnou v únoru 1976. Přepjatky vzniklé výplatou splátek starobního důchodu v částce vyšší než 1100 Kčs měsíčně za únor a březen 1976 nebudou vymáhány, jestliže důchodce splnil svou ohlašovací povinnost.

(3) Pracující požitelé starobních důchodů, kteří konají práce administrativní v jednotných zemědělských družstvech a jimž podle tohoto nařízení již nenáleží důchod při zaměstnání, jsou povinni trvání takového zaměstnání ohlásit do 10. ledna 1976. Výplata důchodu v těchto případech končí splátkou důchodu splatnou v lednu 1976. Přepjatky vzniklé výplatou splátek důchodu za leden a únor 1976 nebudou vymáhány, jestliže důchodce splnil svou ohlašovací povinnost.

Závěrečná ustanovení

§ 12

Zrušuje se nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 2/1971 Sb., o výjimečném poskytování důchodu některým pracujícím důchodcům.

⁴⁾ § 232 odst. 2 zákoníku práce (úplné znění č. 55/1975 Sb.); při pracích konaných podle dohody o provedení práce podle § 232 odst. 3 tohoto zákoníku se poskytuje starobní důchod v nezměněné výši.

⁵⁾ Zásady č. 20/1965 Sb., pro poskytování některých služeb a oprav občany na základě povolení národního výboru, schválené usnesením vlády ze dne 3. března 1965.

⁶⁾ Např. členové orgánů lidové kontroly, poslanci národních výborů, pokud jsou uvolněni pro výkon poslanecké funkce, advokáti.

⁷⁾ Jinou činností je např. činnost členů orgánů lidové kontroly, poslanců národních výborů, pokud jsou uvolněni pro výkon poslanecké funkce, advokátů.

⁸⁾ Povinnost organizací vést záznamy a podávat hlášení pro účely sociálního zabezpečení a povinnost nahradit neprávem vyplacené dávky stanoví § 111 až 113 zákona a § 151 až 159 vyhlášky č. 128/1975 Sb.

§ 13

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1976.

Nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 71/1978 Sb., kterým se mění a doplňuje nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 135/1975 Sb., o výjimečném poskytování dů-

chodu některým pracujícím důchodcům, nabylo účinnosti dnem 1. srpna 1978. Nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 163/1979 Sb., kterým se mění a doplňuje nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 135/1975 Sb., o výjimečném poskytování důchodu některým pracujícím důchodcům, ve znění nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 71/1978 Sb., nabylo účinnosti dnem 1. ledna 1980.

Dr. Štrougal v. r.

42

NAŘÍZENÍ VLÁDY

Československé socialistické republiky

ze dne 3. ledna 1980,

kterým se mění a doplňuje nařízení vlády

Československé socialistické republiky č. 136/1975 Sb.,

o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie

pro účely důchodového zabezpečení

Vláda Československé socialistické republiky nařizuje podle § 12 odst. 3 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění zákona č. 150/1979 Sb.:

Čl. I

Příloha k nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 136/1975 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení, se mění a doplňuje takto:

1. Díl I č. 6 zní:

„6. s tekoucím kovem při vysokopecní výrobě surového železa a při výrobě surové ocele a ferroslitin v základní hutní prvovýrobě a v hutní výrobě neželezných kovů, antimonu, hliníku, mědi, olova a rtuti,“.

2. Díl I č. 14 zní:

„14. v jaderné elektrárně v kontrolovaném pásmu jaderného reaktoru za hygienickou smyčkou a při obsluze cyklotronu a výzkumného reaktoru,“.

3. Díl I č. 18 zní:

„18. v těžbě a při opracování kamene, při mletí a drcení křemene, křemence a živce, při formování žáruvzdorných výrobků, při úpravě keramických surovin v prostředí vysoké koncentrace agresivního fibroplastického prachu, nadměrně ohrožujícím pracující silikózou, a

při zpracování osinku (azbestu) převážně suchou cestou v prostředí vysoké koncentrace azbestového prachu, nadměrně ohrožujícím pracující azbestózou,“.

4. Díl I se doplňuje pododstavci č. 19 až 22, které zní:

„19. při výrobě fenyl-metylpyrazolonu,

20. při výrobě antiparazitních přípravků na bázi organických sloučenin fosforu,

21. při výrobě smolného koksu,

22. při výrobě anodové hmoty,“.

5. V dílu II písm. A č. 4 ve čtvrtém pododstavci se za slovy „dolomitem a azbestem“ vypouštějí slova „za vysokých teplot“.

6. Díl II písm. A č. 6 se doplňuje pododstavcem, který zní:

„— svařování plazmatem,“.

7. Díl II písm. B se na konci doplňuje pododstavcem, který zní:

„— řidiči autocisteren přepravujících propan-butan,“.

Čl. II

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. března 1980.

Dr. Štrougal v. r.

13

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva financí

ze dne 22. ledna 1980

o vydání pamětních stříbrných stokorun k 650. výročí narození Petra Parléře

Federální ministerstvo financí vyhlašuje podle § 3 odst. 2 zákona č. 41/1953 Sb., o peněžní reformě, a na základě § 2 odst. 2 vládního nařízení č. 35/1954 Sb., o pamětních mincích:

§ 1

1. U příležitosti 650. výročí narození stavitele Petra Parléře se vydávají pamětní stříbrné stokoruny.

2. Pamětní stříbrné stokoruny se razí ze slitiny o 700 dílech stříbra a 300 dílech mědi. Hmotnost stokoruny je 15 g. Při ražbě je povolena odchylka nahoru i dolů v hmotnosti 10.1000 a v obsahu stříbra 5.1000. Průměr stokoruny je 33 mm, na její hraně je opakující se vlnovky a tečky.

§ 2

1. Na lici pamětní stříbrné stokoruny je stylizované znázornění gotické klenby, v jejíž horní části je státní znak Československé socialistické republiky. Pod státním znakem je v pěti řádcích název státu „ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA“ a označení hodnoty „100 Kčs“

2. Na rubu pamětní stříbrné stokoruny je na pozadí stylizované gotické klenby poprsí Petra Parléře. Pod poprsím je jméno „PETR PARLÉŘ“ a letopočty „1330—1980“. Autorem návrhu mince je akademický sochař Jiří Harcuba, jehož značka „H“ je umístěna uprostřed dole.

§ 3

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 17. března 1980.

Ministr:

Ing. Lér CSc. v. r.

14

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 12. listopadu 1979

**o Dlouhodobé obchodní dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky
a vládou Mosambické lidové republiky**

Dne 3. července 1978 byla v Maputu podepsána Dlouhodobá obchodní dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Mosambické lidové republiky. Dohoda vstoupila v platnost podle svého článku 11 dnem 5. července 1979.

Český překlad textu Dohody se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

DLOUHODOBÁ OBCHODNÍ DOHODA**mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Mosambické lidové republiky**

Vláda Československé socialistické republiky a vláda Mosambické lidové republiky, vedeny přáním konsolidovat a dále rozvíjet hospodářské a obchodní vztahy mezi oběma zeměmi založené na principech přátelství a vzájemných výhod, se dohodly takto:

Článek 1

Smluvní strany přijmou všechna potřebná opatření k podpoře hospodářských styků a k co možná největšímu rozvoji objemu obchodu mezi oběma zeměmi.

Článek 2

Smluvní strany poskytnou jedna druhé zacházení podle zásady nejvyšších výhod ve všech věcech týkajících se jejich vzájemných obchodních styků. Zacházení podle zásady nejvyšších výhod se bude především vztahovat na cło a jiné poplatky, dávky a daně, které mohou být vybírány při dovozu a vývozu zboží, jakož i na pravidla a předpisy upravující proclívání a udělování dovozních a vývozních povolení.

Zacházení podle zásady nejvyšších výhod, uvedené v této dohodě, se nebude vztahovat na zvláštní výhody, které:

- a) jedna ze smluvních stran poskytla nebo poskytne sousedním zemím v rámci usnadnění poštovního styku;
- b) vyplývají z oblasti volného obchodu, celní unie nebo hospodářského integračního seskupení, jichž je jedna ze smluvních stran členem nebo se jím může stát.

Článek 3

1. V rámci zákonů a nařízení platných v obou zemích se obě smluvní strany zavazují vydávat dovozní a vývozní povolení, pokud taková povolení budou potřebná, na zboží pocházející a dovážené z území druhé smluvní strany nebo vyvážené na území druhé smluvní strany.

2. Připojené listiny zboží „A“ a „B“ tvoří nedílnou součást této dohody. Uvedené seznamy mají pouze indikativní povahu a nebudou považovány za omezení výměny zboží, které v nich není uvedeno.

Článek 4

Obchodní transakce v rámci této dohody budou uskutečňovány na základě kontraktů, které budou uzavírány mezi právníckými a fyzickými

osobami obou zemí řádně oprávněnými příslušnými zákony a nařízeními k provozování zahraničně obchodní činnosti.

Článek 5

Smluvní strany zajistí, že zboží dovážené jednou stranou z druhé nebude reexportováno bez předchozího souhlasu příslušných orgánů země původu.

Článek 6

V rámci zákonů a nařízení platných v jejich zemích smluvní strany osvobodí:

- a) od cla, daní a jiných poplatků — vzorky a propagační materiál potřebné pro získání objednávek a pro reklamní účely;
- b) od cla, daní a jiných poplatků — stavební materiály a zhotovené dílce dovážené pro stálé veletrhy a výstavy;
- c) od cla, daní a jiných poplatků — níže uvedené zboží a předměty v případě jejich dočasného dovozu:
 - nářadí a jiné předměty dovážené nebo zasílané pro účely sestavení nebo kompletace projektu,
 - předměty určené pro zkušební účely,
 - zboží a předměty, které budou vystaveny na veletrzích a výstavách buď dočasně nebo trvale,
 - označené obaly, dovážené k zabalení dovezených výrobků, které budou po určité době reexportovány.

Zboží a předměty uvedené v odstavci c) tohoto článku mohou být po uplynutí lhůty dočasného dovozu buď reexportovány nebo spotřebovány v zemi po zaplacení cla a obvyklých daní, jestliže to platné předpisy dovolují.

Článek 7

Všechny platby mezi oběma zeměmi se budou provádět ve volně směnitelných měnách.

Za vládu
Československé socialistické republiky:

Andrej **Barčák** v. r.
ministr zahraničního obchodu

Smluvní strany mohou dohodnout zvláštní ujednání týkající se obchodních transakcí uzavíraných v rámci této dohody.

Článek 8

Každá smluvní strana usnadní účast organizací druhé smluvní strany na mezinárodních veletrzích a výstavách konaných na svém území.

Článek 9

V zájmu usnadnit plnění této dohody a podpořit hospodářské styky mezi oběma zeměmi vytvoří smluvní strany společný výbor, jež bude mít tyto hlavní úkoly:

- a) prověřovat výsledky plnění této dohody;
- b) urovnávat případná nedorozumění, která mohou vzniknout v průběhu plnění této dohody;
- c) vypracovávat návrhy mající za cíl podporu a další rozšíření hospodářských styků mezi oběma zeměmi.

Výbor se bude scházet nejméně jednou ročně na žádost jedné ze smluvních stran střídavě v Československu a v Mosambiku.

Článek 10

Ustanovení této dohody budou platná i po jejím skončení pro kontrakty uzavřené v jejím rámci a v době její platnosti.

Článek 11

Tato dohoda podléhá schválení v souladu se zákonnou úpravou každé smluvní strany a vstoupí v platnost v den výměny not potvrzujících toto schválení.

Tato dohoda zůstane v platnosti po dobu 3 let a bude poté mlčky prodlužována na dobu jednoho roku, pokud ji jedna ze smluvních stran nevypoví písemně tři měsíce před skončením její platnosti.

Vyhotoveno a podepsáno v Maputu dne 3. července 1978 ve dvou původních vyhotoveních v anglickém jazyce.

Za vládu
Mosambické lidové republiky:

Salomão **Munguambe** v. r.
ministr zahraničního obchodu

LISTINA „A“**zboží určené pro vývoz z Československé socialistické republiky
do Mosambické lidové republiky**

1. Kompletní průmyslové celky a jejich části	22. Různé druhy papíru
2. Čerpadla	23. Válcované železo a výrobky z ocele (tyče, plechy, trubky atd.)
3. Dieselmotory a dieselagregáty	24. Chemické, farmaceutické a zdravotnické výrobky
4. Zvedáky	25. Zemědělské výrobky a potraviny
5. Elektrické zařízení a motory	26. Hudební nástroje a nahrávky
6. Elektrické transformační stanice	27. Fotoaparáty a kamery
7. Dopravní zařízení	28. Filmy a citlivé papíry na fotografie
8. Osobní automobily	29. Zdravotní keramika, obkladačky a armatury
9. Nákladní automobily	30. Brusiva
10. Silniční a stavební stroje	31. Hračky, hry a sportovní předměty
11. Textilní stroje	32. Textil všech druhů
12. Jeřáby a pohyblivé jeřáby	33. Koberce
13. Nářadí a vybavení dílen	34. Materiál na výrobu obuvi
14. Zařízení pro spoje	35. Kancelářské potřeby
15. Měřicí, laboratorní a zdravotnické vybavení	36. Sklo a výrobky ze skla
16. Zemědělské stroje a vybavení	37. Zbraně a střelivo pro lov a sport
17. Kožedělné a obuvnické stroje	38. Kancelářské a školní potřeby
18. Svářečky	39. Bižuterie, skleněné a syntetické kameny a příslušenství pro bižuterii
19. Dílenské nářadí a přístroje, tiskařské stroje, psací stroje a počítače	40. Jiné nespecifikované druhy zboží
20. Náhradní díly	
21. Přístroje pro domácnost	

LISTINA „B“**zboží určené pro vývoz z Mosambické lidové republiky
do Československé socialistické republiky**

1. Čaj	13. Sisal
2. Ořechy kešů	14. Sisalová lana a provazy
3. Konzervované ovoce	15. Dřevo (živo)
4. Strouhaný kokos	16. Parkety
5. Pomeranče a grapefruity	17. Mramor
6. Krevety a mořští raci (lobster)	18. Slída
7. Koprový olej	19. Bentonit
8. Kopra	20. Kolumbo-tantalit
9. Pokrutiny	21. Beryl
10. Melasa	22. Polodrahé granáty
11. Výtažek z ořechů kešů	23. Mořské škeble
12. Bavlna	

15

V Y H L Á Š K A

ministra zahraničních věcí

ze dne 23. listopadu 1979

o Úmluvě o opatřeních k zákazu a zamezení nedovoleného dovozu, vývozu a převodu vlastnictví kulturních statků

Dne 14. listopadu 1970 byla v Paříži na šestnáctém zasedání Generální konference Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu přijata Úmluva o opatřeních k zákazu a zamezení nedovoleného dovozu, vývozu a převodu vlastnictví kulturních statků.

Listina o přístupu Československé socialistické republiky byla uložena u generálního ředitele Orga-

nizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu, depozitáře Úmluvy, dne 14. února 1977. Úmluva vstoupila na základě svého článku 21 v platnost dne 24. dubna 1972 a pro Československou socialistickou republiku dne 14. května 1977.

Český překlad textu Úmluvy se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

Ú M L U V A

o opatřeních k zákazu a zamezení nedovoleného dovozu, vývozu a převodu vlastnictví kulturních statků

Generální konference Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu, která se sešla na svém šestnáctém zasedání v Paříži od 12. října do 14. listopadu 1970,

připomínajíc význam ustanovení Deklarace zásad mezinárodní kulturní spolupráce, přijaté Generální konferencí na jejím čtrnáctém zasedání,

soudíc, že výměna kulturních statků mezi zeměmi k vědeckým, kulturním a výchovným účelům prohlubuje poznání lidské civilizace, obohacuje kulturní život všeho lidu a vzbuzuje vzájemnou úctu a vážnost mezi národy,

soudíc, že kulturní statky tvoří jeden ze základních prvků civilizace a národní kultury a že jejich skutečnou hodnotu lze ocenit jen tehdy, jestliže jsou co nejúplněji známy jejich původ, historie a tradiční prostředí,

soudíc, že povinností každého státu je chránit kulturní statky na svém území proti nebezpečí krádeže, tajných vykopávek a nezákonného vývozu,

soudíc, že k odvrácení tohoto nebezpečí je nezbytné, aby si každý stát stále více uvědomoval své morální povinnosti jak vůči vlastnímu kulturnímu dědictví, tak i vůči kulturnímu dědictví všech národů,

soudíc, že muzea, knihovny a archívy, jakožto kulturní instituce, by měly dbát o to, aby jejich sbírky byly zřizovány v souladu s všeobecně uznávanými mravními zásadami,

soudíc, že nedovolený dovoz, vývoz a převod vlastnictví kulturních statků brání porozumění mezi národy, které má UNESCO podporovat mezi jiným tím, že k tomu účelu doporučuje zúčastněným státům odpovídající mezinárodní úmluvy,

soudíc, že ochrana kulturního dědictví může být účinná jen tehdy, je-li organizována v národním i v mezinárodním měřítku a že vyžaduje úzkou spolupráci mezi státy,

berouc v úvahu, že Generální konference UNESCO přijala v roce 1964 doporučení s tímto cílem,

majíc před sebou další návrhy na opatření k zákazu a zamezení nedovoleného dovozu, vývozu a převodu vlastnictví kulturních statků, jež jsou jako bod 19 na pořadu jednání zasedání,

poté, co rozhodla na svém patnáctém zasedání, že tato otázka bude předmětem mezinárodní úmluvy,

přijímá čtrnáctého listopadu 1970 tuto úmluvu:

Článek 1

Pro účely této úmluvy se výrazem „kulturní statky“ rozumějí ty statky, které byly kterýmkoliv státem z důvodů náboženských nebo světských označeny za významné pro archeologii, prehistorii, historii, literaturu, umění nebo vědu a které patří do těchto kategorií:

- a) vzácné sbírky nebo vzorky zoologické, botanické, mineralogické a anatomické a předměty paleontologického zájmu;
- b) statky týkající se historie, včetně historie vědy a techniky, historie vojenství a společnosti, stejně jako i života významných představitelů národa, myslitelů, vědců a umělců a událostí národního významu;
- c) archeologické vykopávky (prováděné oprávněně i tajně) a archeologické objevy;
- d) zlomky oddělené od uměleckých a historických památek a zlomky z archeologických nalezišť;
- e) starožitnosti starší než sto let, jako např. nápisy, mince a ryté pečete;
- f) národopisný materiál;
- g) statky umělecké hodnoty jako:
 - I) obrazy, malby a kresby zhotovené ručně na jakémkoli podkladu nebo v jakémkoli materiálu (s výjimkou průmyslových návrhů a předmětů zdobených ručně);
 - II) původní díla sochařského umění a plastiky v jakémkoli materiálu;
 - III) původní rytiny, tisky a litografie;
 - IV) původní umělecké asambláže a koláže v jakémkoli materiálu;
- h) vzácné rukopisy a prvotisky, staré knihy, dokumenty a publikace, které jsou předmětem zvláštního zájmu (historické, umělecké, vědecké, literární aj.), a to jednotlivě nebo ve sbírkách;
- i) známky, kolky apod. jednotlivě i v kolekcích;
- j) archivy, včetně archivů zvukových, fotografických a filmových;
- k) kusy nábytku, které jsou starší než sto let, a staré hudební nástroje.

Článek 2

1. Členské státy této úmluvy uznávají, že nedovolený vývoz, dovoz a převod vlastnictví kulturních statků je jednou z hlavních příčin ochuzování kulturního dědictví zemí původu těchto statků a že mezinárodní spolupráce představuje jeden z nejúčinnějších prostředků k ochraně kulturních statků každé země proti všem nebezpečím s tím spojeným.

2. Členské státy se proto zavazují, že budou čelit takovému činům prostředky, které mají k dispozici a zvláště odstraňovat jejich příčiny, zamezovat jejich provádění a napomáhat uskutečňování nezbytných náprav.

Článek 3

Dovoz, vývoz a převod vlastnictví kulturních statků uskutečněný v rozporu s opatřeními, která přijaly členské státy podle této úmluvy, je nezákonný.

Článek 4

Členské státy této úmluvy uznávají, že statky, které patří do níže uvedených kategorií, jsou pro účely této úmluvy součástí kulturního dědictví každého státu:

- a) kulturní statky vytvořené individuálním nebo kolektivním tvůrčím úsilím občanů příslušného státu a kulturní statky významné pro příslušný stát, vytvořené na jeho území cizími státními příslušníky nebo osobami bez státní příslušnosti, kteří mají bydliště na tomto území;
- b) kulturní statky, které byly nalezeny na území státu;
- c) kulturní statky, které byly získány se souhlasem příslušných úřadů země jejich původu při archeologických, národopisných nebo přírodovědných expedicích;
- d) kulturní statky získané na základě dohodnutých výměn;
- e) kulturní statky, které byly se souhlasem příslušných úřadů země jejich původu darovány nebo zákonným způsobem zakoupeny.

Článek 5

K zabezpečení ochrany kulturních statků proti nedovolenému dovozu, vývozu a převodu vlastnictví se členské státy této úmluvy zavazují podle podmínek každé země zřídit tam, kde takové instituce ještě neexistují, jednu nebo více institucí pro ochranu kulturního dědictví s takovým počtem kvalifikovaných pracovníků, aby byli schopni účinně plnit tyto úkoly:

- a) podílet se na vypracovávání návrhů zákonů a předpisů, které upravují ochranu kulturního dědictví a zejména zabraňují nedovolenému dovozu, vývozu a převodu vlastnictví důležitých kulturních statků;
- b) vytvořit a udržovat na základě národního soupisu chráněných statků seznam důležitých veřejných a soukromých kulturních statků, jejichž vývoz by představoval citelné ochuzení národního kulturního dědictví;
- c) podporovat rozvoj nebo zřizování vědeckých a technických institucí (muzeí, knihoven, archivů, laboratoří, dílen atd.) potřebných pro uchování a popularizaci kulturních statků;
- d) organizovat dozor nad archeologickými vykopávkami, zajišťovat na místě ochranu určitých

kulturních statků a chránit určitá území vyhrazená pro budoucí archeologické výzkumy;

- e) stanovit ve prospěch příslušných osob (konzervátorů, sběratelů, starožitníků atd.) pravidla odpovídající mravním zásadám vytyčeným v této úmluvě a pečovat o dodržování těchto pravidel;
- f) provádět výchovná opatření k povzbuzení a prohlubování úcty ke kulturnímu dědictví všech států a k rozšiřování znalosti ustanovení této úmluvy;
- g) dbát o to, aby byly přiměřeným způsobem zveřejněny všechny případy zmizení kulturního statku.

Článek 6

Členské státy této úmluvy se zavazují, že

- a) zavedou vhodné osvědčení, ve kterém vyvázející stát potvrdí, že zamýšlený vývoz kulturních statků je povolen. Toto osvědčení musí být připojeno ke všem kulturním statkům vyváženým v souladu s předpisy;
- b) zakáží, aby z jejich území byly vyváženy kulturní statky, k nimž nebudou připojena výše uvedená osvědčení o vývozu;
- c) seznámí s tímto zákazem vhodnou formou veřejnost, hlavně ty osoby, které by mohly vyvážet nebo dovážet kulturní statky.

Článek 7

Členské státy této úmluvy se zavazují, že

- a) učiní v souladu se svým národním zákonodárstvím: potřebná opatření zabráňující muzeím a obdobným institucím, nacházejícím se na jejich území, získávat kulturní statky, jež pocházejí z jiného členského státu této úmluvy a byly nedovoleně vyvezeny po nabytí účinnosti této úmluvy; podle možnosti budou informovat stát původu, který je členem této úmluvy, o nabídce takových kulturních statků, které byly z tohoto státu nedovoleně vyvezeny po nabytí účinnosti této úmluvy pro oba státy;
- b) I. poté, co tato úmluva vstoupí v platnost pro dotyčné státy, zakáží dovoz kulturních statků odcizených z muzea, z církevního, světského nebo veřejného památníku nebo z jiného obdobného zařízení nacházejícího se na území druhého členského státu Úmluvy za předpokladu, že tyto statky patří průkazně do inventáře tohoto zařízení;
- II. na žádost státu původu podniknou příslušné kroky k nalezení a k navrácení jakéhokoli takového kulturního statku, dovezeného po nabytí účinnosti této úmluvy pro oba dotyčné státy, avšak za podmínky, že žádající stát zaplatí spravedlivou náhradu osobě, která získala tento statek v dobré víře, či osobě, která má platný právní nárok na tento statek. Žádosti o nalezení a navrácení musí být učiněny diplomatickou

cestou. Žádající stát je povinen poskytnout na své náklady dokumentaci a jiné důkazy nutné k prokázání svého nároku na nalezení a navrácení. Členské státy nesmějí požadovat celní nebo jiné poplatky z kulturních statků navrácených podle tohoto článku. Všechny výdaje vzniklé s navrácením a s dopravou kulturního statku hradí žádající stát.

Článek 8

Členské státy této úmluvy se zavazují postihovat trestními nebo administrativními sankcemi každou osobu odpovědnou za porušení zákazů uvedených shora v článku 6, písm. b) a v článku 7, písm. b).

Článek 9

Každý členský stát této úmluvy, jehož kulturní dědictví je ohroženo loupeží archeologických nebo národopisných materiálů, se může obrátit na ostatní členské státy, jichž se taková činnost týká. Členské státy této úmluvy se zavazují zúčastnit se za těchto okolností každé mezinárodně dohodnuté akce směřující ke stanovení a provedení nezbytných konkrétních opatření, včetně kontroly vývozu, dovozu a mezinárodního obchodu s kulturními statky, jichž se to týká. Do doby dosažení takové dohody každý stát, jehož se to týká, přijme v možné míře prozatímní opatření k zabránění nenahraditelných škod, které by mohly vzniknout na kulturním dědictví žádajícího státu.

Článek 10

Členské státy této úmluvy se zavazují, že

- a) omezí výchovou, informováním a bdělostí pohyb kulturních statků nezákonně vyvezených z kteréhokoli členského státu této úmluvy a budou dbát způsobem přiměřeným pro tu kterou zemi o to, aby starožitníci vedli pod trestními nebo administrativními sankcemi záznamy obsahující označení původu každého kulturního statku, jméno a adresu dodavatele, popis a cenu každého prodaného statku a informovali nabyvatele kulturního statku o vývozním zákazu, jemuž by statek mohl podléhat;
- b) budou usilovat výchovnými prostředky o to, aby vzbudily a rozvíjely ve veřejném mínění vědomí významu hodnoty kulturních statků a nebezpečí, které pro kulturní dědictví znamenají krádeže, tajné vykopávky a nedovolený vývoz.

Článek 11

Vývoz a převod vlastnictví kulturních statků, k němuž došlo pod nátlakem přímo nebo nepřímo v důsledku okupace země cizí mocí, je považován za nezákonný.

Článek 12

Členské státy této úmluvy budou respektovat

kulturní dědictví na územích, za jejichž mezinárodní styky odpovídají, a příjmy veškerá vhodná opatření k zákazu nedovoleného dovozu, vývozu a převodu vlastnictví kulturních statků na těchto územích.

Článek 13

Členské státy této úmluvy se rovněž zavazují v rámci zákonodárství každého státu, že

- a) zabrání všemi vhodnými prostředky takovým převodům vlastnictví kulturních statků, jež směřují k usnadnění nedovoleného dovozu a vývozu těchto statků;
- b) zajistí, aby jejich příslušné instituce spolupracovaly k usnadnění co nejrychlejšího navrácení nedovoleně vyvezených kulturních statků jejich zákonnému majiteli;
- c) umožní akce k nalezení ztracených nebo odcizených kulturních statků prováděné zákonným majitelem nebo z jeho pověření;
- d) uznají nezadatelné právo každého členského státu této úmluvy označit a prohlásit za nezcizitelné určité kulturní statky, které nesmějí být z tohoto titulu vyvezeny, a budou působit k tomu, aby příslušný stát mohl tyto statky dostat zpět v případech, kdy už byly vyvezeny.

Článek 14

Aby bylo zabráněno nedovolenému vývozu a aby byly plněny povinnosti vyplývající z provádění této úmluvy, poskytne každý členský stát Úmluvy podle svých možností národním institucím odpovědným za ochranu kulturního dědictví přiměřený rozpočet, a bude-li to nutné, vytvoří pro tento účel zvláštní fond.

Článek 15

Nic v této úmluvě nebrání členským státům sjednávat mezi sebou zvláštní dohody nebo pokračovat v provádění dohod již uzavřených, které se týkají navrácení kulturních statků vyvezených z jakýchkoli příčin z území jejich původu před nabytím účinnosti této úmluvy pro příslušné státy.

Článek 16

Členské státy této úmluvy budou ve svých pravidelných zprávách předkládaných Generální konferenci Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu k datu a formou, které budou touto konferencí určeny, informovat o zákonodárných a správních, jakož i o jiných opatřeních, které přijaly k provedení této úmluvy, a to společně s podrobnými údaji o zkušenostech získaných na tomto poli.

Článek 17

1. Členské státy této úmluvy si mohou vyžádat technickou pomoc Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu, zejména pokud jde

- a) o informace a výchovu;

- b) o konzultace a porady expertů;
- c) o koordinaci a dobré služby.

2. Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu může z vlastního podnětu podniknout výzkumy a publikovat studie o problémech, které se týkají nedovoleného pohybu kulturních statků

3. Za tímto účelem Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu může též požádat o spolupráci kteroukoli příslušnou nevládní organizaci.

4. Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu může předkládat členským státům z vlastního podnětu návrhy na dodržování této úmluvy.

5. Na žádost nejméně dvou členských států této úmluvy, mezi nimiž vznikne spor o provádění této úmluvy, může UNESCO nabídnout své dobré služby k vyřešení tohoto sporu.

Článek 18

Tato úmluva je vyhotovena v angličtině, francouzštině, ruštině a španělštině, přičemž všechny čtyři texty mají stejnou platnost.

Článek 19

1. Tato úmluva podléhá ratifikaci nebo přijetí členskými státy Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu podle jejich příslušných ústavních předpisů.

2. Ratifikační listiny nebo listiny o přijetí se ukládají u generálního ředitele Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu.

Článek 20

1. Tato úmluva je otevřena k přístupu každému státu, který není členem Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu a který byl Výkonnou radou Organizace vyzván, aby k ní přistoupil.

2. Přístup se provádí uložením listiny o přístupu u generálního ředitele Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu.

Článek 21

Tato úmluva vstoupí v platnost za tři měsíce po datu uložení třetí listiny o ratifikaci, přijetí nebo přístupu, avšak jen ve vztahu k těm státům, které uložily své příslušné listiny k tomu datu nebo dříve. Pro každý další stát vstoupí v platnost za tři měsíce po uložení jeho listiny o ratifikaci, přijetí nebo přístupu.

Článek 22

Členské státy této úmluvy uznávají, že se Úmluva vztahuje nejen na jejich metropolitní území, ale také na všechna území, za jejichž mezinárodní vztahy odpovídají; zavazují se, pokud to bude nutné, radit se o způsobech, jak zajišťovat provádění Úmlu-

vy na těchto územích, s vládami nebo jinými příslušnými úřady těchto území při nebo před ratifikací, přijetím nebo přistoupením, a oznámit generálnímu řediteli Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu ta území, na nichž je Úmluva prováděna. Oznámení se stane účinným za tři měsíce po datu jeho přijetí.

Článek 23

1. Každý členský stát této úmluvy může Úmluvu vypovědět svým jménem nebo jménem území, za jehož mezinárodní vztahy odpovídá.

2. Výpověď se oznamuje písemným podáním, které bude uloženo u generálního ředitele Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu.

3. Výpověď nabývá účinnosti dvanáct měsíců od obdržení listiny o výpovědi.

Článek 24

Generální ředitel Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu bude informovat členské státy Organizace, státy uvedené v článku 20, které nejsou členy Organizace, jakož i Organizaci spojených národů o uložení každé listiny o ratifikaci, přijetí nebo přistoupení podle článků 19 a 20, a o oznámeních a výpovědích podle článků 22 a 23.

Článek 25

1. Tato úmluva může být revidována Generální konferencí Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu. Tato revize však bude zavazovat

jen státy, které se stanou smluvními stranami revidované úmluvy.

2. V případě, že Generální konference přijme novou úmluvu, plně nebo částečně revidující tuto úmluvu, pak — pokud nová úmluva nestanoví jinak — přestane být tato úmluva otevřena k ratifikaci, přijetí nebo přistoupení, a to od data, kdy nabude platnost nová, ji revidující úmluva.

Článek 26

V souladu s článkem 102 Charty Organizace spojených národů, tato úmluva bude na žádost generálního ředitele Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu registrována v sekretariátě Organizace spojených národů.

Dáno v Paříži dne 14. listopadu 1970 ve dvou původních vyhotoveních, podepsaných předsedou šestnáctého zasedání Generální konference a generálním ředitelem Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu, které budou uloženy v archívech Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu a jejichž ověřené kopie budou předány všem státům uvedeným v článcích 19 a 20 a také Organizaci spojených národů.

Shora uvedený text je autentickým textem úmluvy přijaté v náležitě formě Generální konferencí Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu na jejím šestnáctém zasedání ukončeném v Paříži dne 14. listopadu 1970.

Na důkaz toho byly připojeny podpisy dne 14. listopadu 1970.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNĚ ZÁVAZNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Ministerstvo zdravotnictví České socialistické republiky — hlavní hygienik České socialistické republiky

vydal v dohodě se zúčastněnými ústředními orgány podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, **směrnice o hygienických požadavcích na výrobu, skladování, přepravu a podávání zmrazených a zchlazených hotových pokrmů pro společné stravování** [čj. HEM-350-29.10.1979 ze dne 7. 11. 1979].

Směrnice stanoví hygienické požadavky na výrobu, skladování, přepravu a podávání zmrazených a zchlazených hotových pokrmů, které se vyrábějí v jednotlivých jídelnách, centrálních a průmyslových výrobnách, specializovaných pro výrobu těchto pokrmů pro společné stravování.

Směrnice nabývají účinnosti dnem 1. března 1980.

Do směrnice lze nahlédnout u okresních a krajských hygieniků, uveřejněny jsou ve sbírce Hygienické předpisy pod poř. č. 54, svazek 47/1979 a přetištěny již ve Věstníku ministerstva zdravotnictví CSR v částce 17-20/1979.

Ministerstvo zdravotnictví České socialistické republiky — hlavní hygienik České socialistické republiky

vydal v dohodě se zúčastněnými ústředními orgány podle § 71 odst. 2 písm. c) zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, se zřetelem na § 7 odst. 3 vyhlášky č. 46/1966 Sb., o opatřeních proti přenosným nemocem, **výnos o přeočkování, popřípadě základním očkování proti přenosné dětské obrně ve školním roce 1979/1980** [čj. HEM-371.4-1.11.1979 ze dne 7. 1. 1980].

Podle tohoto výnosu bude provedeno ve školním roce 1979/1980 přeočkování, popřípadě základní očkování proti přenosné dětské obrně u dětí, které v tomto školním roce navštěvují 7. a 8. ročník základní školy a základní devítileté školy a u dětí, které věkem odpovídají věku dětí těchto ročníků ve stanovených etapách, termínech a rozsahu.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. března 1980.

Výnos je uveřejněn ve Věstníku ministerstva zdravotnictví CSR č. 24/1979. Věstník MZ CSR rozšiřuje Poštovní novinová služba a lze jej zakoupit ve zdravotnickém nakladatelství, n. p. Avicenna.

Ministerstvo školstva Slovenskej socialistickej republiky

vydalo podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 19/1966 Zb. o vysokých školách **úpravu z 8. januára 1980 č. 7/1980-301 o doplnujúcom štúdiu učiteľstva odborných predmetov pre učiteľov stredných odborných učilišť.**

Podľa úpravy možno zriadiť na niektorých vysokých školách doplnujúce štúdium učiteľstva odborných predmetov pre učiteľov a ostatných výchovných pracovníkov pôsobiach v zariadeniach na prípravu mládeže na robotnícke povolania. Úprava určuje spôsob prijímania, štúdia popri zamestnaní a ukončenia doplnujúceho štúdia. Na toto štúdium sa prijímajú uchádzači naposledy na školský rok 1984/85.

Úprava bude uverejnená vo Zvestiach Ministerstva školstva a Ministerstva kultúry SSR v zosíťe 2 z 28. februára 1980; možno do nej nazrieť na rektorátoch Slovenskej vysokej školy technickej v Bratislave, Vysokej školy technickej v Košiciach, Vysokej školy dopravy a spojov v Žiline, Vysokej školy ekonomickej v Bratislave, Vysokej školy poľnohospodárskej v Nitre a Vysokej školy lesníckej a drevárskej vo Zvolene a na všetkých KNV a Národnom výbore hlavného mesta SSR Bratislavy.

Ministerstvo vnútra Slovenskej socialistickej republiky

vydalo podľa § 43 ods. 2 zákona č. 133/1970 Zb. o pôsobnosti federálnych ministerstiev po dohode s Federálnym ministerstvom práce a sociálnych vecí, Ministerstvom práce a sociálnych vecí Slovenskej socialistickej republiky a Slovenským výborom Odborového zväzu pracovníkov štátnych orgánov, peňažníctva a zahraničného obchodu **úpravu č. ŠT-580/P-1979 z 21. decembra 1979, ktorou sa zrušuje úprava o odmeňovaní pracovníkov štábov civilnej obrany národných výborov č. HS-1189/13-1974 z 28. februára 1975 (reg. v číastke 7/1975 Zb.).**

Na odmeňovanie občianskych pracovníkov štábov civilnej obrany národných výborov sa vzťahuje úprava Federálneho ministerstva práce a sociálnych vecí č. 315-1731/79-7313 z 8. novembra 1979 a odmeňovanie odborných a administratívnych pracovníkov orgánov štátnej správy a niektorých ďalších rozpočtových organizácií.